

защита, и българската войска доби свобода да живѣе открито, и да се развива споредъ нуждитѣ и интереситѣ на Държавата. Старитѣ полкови имена отново се чуха.

Офицеритѣ отъ 18-и пехотенъ полкъ презъ 1936/37 год

. . . 18-и пехотенъ Етърски на Негово Величество Царь Фердинандъ I полкъ, сѣществуващъ до това време подъ името 18-а пехотна Етърска дружина, свободно развѣ своето Знаме и застана подъ него въ стария си боенъ образъ. . .

* * *

Бждещето е неизвестно; ненаписанитѣ още страници на Историята сѣ неznайни. . . Предъ българската войска стои дългътъ да работи, да гради своята мощъ, и да е готова да изпълни достойно задачитѣ си въ утрешния день.

Етърци, които съставятъ часть отъ тази войска, живѣятъ съ бойнитѣ традиции на сѣщата, и, сплотени около своето Полково знаме, стоятъ будно предъ сѣдбата на Родната земя.

Пжтьтъ на дѣдитѣ и бацитѣ е пжть на внуцитѣ и синоветѣ. Старитѣ Етърци днесъ даватъ въ Полка своитѣ синове и внуци, не само за да заематъ тѣхнитѣ мѣста, но да продължаватъ дѣлата имъ и да запазятъ честта на тѣхното име.